

บ่วงเชือก

อภินิหาร

ปริศนาฆาตกรรมในห้องปิดตายของเพื่อนรัก
ถึงแพทย์สาวและนักสาคคดี
เข้าหัวพันกับคดีที่อาจอันตรายถึงชีวิต!

จิตวาลักษณ์ เขียน

พินิจ นิลรัตน์ บรรณาธิการและคำนิยม

บ่วงเชือก

จิตวาลักษณ์ เขียน
พินิจ นิลรัตน์ บรรณาธิการและคำนิยม

NANMEEBOOKS
ADULT
CRIMINAL MYSTERY
นวนิยายสืบสวนสอบสวน

ฉบับ e-book ราคา 108 บาท

ISBN 978-616-04-1955-5 (ฉบับ e-book)

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2652-3000 กด 1

คำนิยม

เวลาหยิบนวนิยายขึ้นมาอ่านสักเรื่อง เราจะอ่านจากบรรทัดแรก ย่อหน้าแรก หน้าแรก หรือบทแรก ถ้าเรื่องนั้นน่าค้นหา ชวนติดตาม ก็จะตามต่อไปจนกระทั่งบทสุดท้ายและบรรทัดสุดท้ายเป็นแน่แท้

และยิ่งถ้าอ่านชนิดวางไม่ลงด้วยละก็ อย่างนี้เราเรียกว่า “เอาอยู่”

แต่สิ่งที่จะ “เอา” ผู้อ่านให้จดจ่อ “อยู่” กับเรื่องที่อ่านได้ตั้งแต่ต้นจนจบ นั้นต้องมีอะไรพิเศษแน่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนนำมาผูกร้อย กลวิธีนำเสนอ ความสละสลวยของสำนวนภาษา อารมณ์ความรู้สึกอันเป็นธรรมชาติของตัวละคร ความสมเหตุสมผล เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งไปสู่ความสนุกเพลิดเพลิน บันเทิงใจ อิ่มในรสวรรณศิลป์

ถ้าเป็นนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวน เรื่องราวซับซ้อนซ่อนเงื่อนด้วยแล้ว ยิ่งต้องเพิ่มความพิถีพิถันในการผูกปม แก้งม และคลายปมเป็นพิเศษ ทั้งนี้ต้องดำเนินอย่างแยบยล แนบเนียน สมเหตุสมผลที่สุด มิฉะนั้นแล้วเรื่องก็จะถูกกลดทอนคุณค่าลงได้ง่าย ๆ

สำหรับนวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่อง **บ่วงเชือก** ที่พูดถึงนี้โดดเด่นชวนติดตามตั้งแต่ต้น โดยผู้เขียนเลือกเปิดเรื่องด้วยข่าวความตาย จากนั้นจึงย้อนเล่าที่มาที่ไปพร้อมกับเผยบุคลิกนิสัยใจคอของตัวละครต่าง ๆ เป็นการปูพื้นอย่างดี แล้วเดินเรื่องไปตามลำดับ ค่อย ๆ แกะรอยสืบหาสาเหตุ “การตาย” ที่ละเลาะ ๆ ขณะเดียวกันผู้อ่านก็สัมผัสถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในระหว่างบรรทัด จนต้องเอาใจช่วยและลุ้นไปด้วยโดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้กลวิธีเล่าเรื่องสลับฉากไปมา เล่าเป็นคู่ขนานกันไปอย่างมีชั้นเชิง ผู้อ่านไม่อาจคาดเดาได้ว่าเรื่องจะดำเนินไปทิศทางใด หรือตอนท้ายจะจบลงอย่างไร นี่ถือเป็นเสน่ห์อีกประการหนึ่ง และเป็นเหตุให้เกิดอาการที่เรียกว่า “วางไม่ลง”

ด้านเนื้อหา ผู้เขียนชี้ให้เห็นถึงพิษภัยของ วัฏ โลก โภรช หลง ซึ่งดำรงอยู่ไม่รู้หาย แน่แน่นอนว่า “วัฏ” เป็นสิ่งสวยงาม แต่หากวัฏนั้นไม่บริสุทธิ์ ถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือหรือใช้ในทางผิดคิดร้าย มีอบายมุขเข้ามาเกี่ยวข้อง ความโลภ ความหลง ความโกรธเกลียดเคียดแค้นก็จะตามมา และส่งผลเสียหายมหาศาล

ที่สำคัญ นวนิยายเรื่องนี้เน้นย้ำให้เห็นความอัปยศณ์บางด้านในสังคม ผู้อ่อนแอกว่าจะถูกกดทับโดยผู้เหนือกว่าอยู่เสมอ ไม่ว่าจะได้เปรียบด้านร่างกาย จิตใจ อำนาจ หน้าที่การงาน หรือเหนือกว่าในด้านอื่นๆ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เราจำเป็นต้องร่วมมือช่วยกันแก้ไขเยียวยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงที่มักถูกผู้ชายกระทำชำเราแล้วชำเล่า ดังที่ผู้เขียนได้ฉายภาพไว้ในนวนิยายของเขา

เพราะฉะนั้น นอกจาก **บ่วงเชือก** จะสะท้อนภาพผู้หญิงซึ่งถูกทำร้ายโดยผู้ชายที่มีจิตใจ**ใจวิปริต**ผิดถาวร เหนือกว่าด้านเพศสภาพ และได้รับความเชื่อถือในตำแหน่งหน้าที่การงานออกมาเป็นรูปธรรมแล้ว **บ่วงเชือก** ยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งซึ่งสะท้อน**สังคม**อันป่วยไข้ เพราะผู้เขียนกำลังบอกเราว่า **คนเรา**ส่วนใหญ่ล้วนติดอยู่ใน “บ่วงเชือก” ด้วยกันทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ ถึงเวลาแล้วที่เราต้องร่วมแรงร่วมใจใช้สติปัญญาหาทาง “ปลดบ่วง” แก่ปมให้สังคมหลุดพ้นไปจากพันธนาการอันเลวร้าย หรือผ่องหนักเป็นบาเลงบ้าง ผมคิดและหวังว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่องนี้ น่าจะช่วยให้ไม่มากนักน้อย เพราะผมเชื่อในพลังอำนาจของวรรณกรรม

และวรรณกรรมเรื่อง **บ่วงเชือก** ก็จัดอยู่ในข่ายนั้น

พินิจ นิลรัตน์

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเชือก ผลงานรองชนะเลิศอันดับ 1 รางวัลานเมฆีคุสอะวอร์ด ประจำปี 2555 เป็นฝีมือของนักเขียนมือรางวัลอย่างจิตวาลักษณ์ เจ้าของผลงาน **กาลมรณะ** และ **ปริศนาใต้เงาจันทร์** ที่ครองใจนักอ่านนวนิยายสืบสวนสอบสวนฝีมือคนไทยมาแล้วมากมาย

จากนายตำรวจหนุ่มคู่หูอย่างสมัยและลออ ครั้งนี้จิตวาลักษณ์พาผู้อ่านไปพบกับแสงอุษาและพรพิรุณ นักเขียนสารคดีและนักเทคนิคการแพทย์หญิงสาวสองคนที่เปี่ยมความสามารถคนละด้านต้องมาคลาญปมฆาตกรรมเมื่อสูญเสียเพื่อนรักไปอย่างเป็นปริศนา แสงอุษาเชื่อสุดหัวใจว่าเพื่อนของเธอจะถูกฆ่าในห้องปิดตายนั้น แต่จะพิสูจน์อย่างไรได้ ในเมื่อทุกฝ่ายลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าเพื่อนเธอฆ่าตัวตาย ไม่เว้นแม้กระทั่งพรพิรุณผู้อยู่ในเหตุการณ์ เวลาเหลือน้อยลงทุกที ร่างเพื่อนรักของพวกเธอกำลังจะถูกเผากลายเป็นเถ้าถ่าน แสงอุษาและพรพิรุณจะสามารถหวนความยุติธรรมคืนมาได้หรือไม่ ในเมื่อฆาตกรเลือดเย็นไม่ทิ้งหลักฐานใดๆ ไว้แม้แต่หน่อย

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิสทีรีภูมิใจนำเสนอเรื่องราวสืบสวนสอบสวนที่ผูกปมอย่างแยบยล แฉฆาตกรรมจากจิตใจอันบิดเบี้ยวของฆาตกรผู้ชาญฉลาด จะทำให้ผู้อ่านวางไม่ลงแน่นอน

สำนักพิมพ์ไครม์แอนด์มิสทีรี

บทนำ

ฟ้าหลังฝนสวยงามเสมอ แม้จะเป็นป่าที่บิ่นแฉะขนาดนี้ก็ตามที่
นั่นคือสิ่งที่ **แสงอุษา** บอกกับตนเอง และสำหรับเธอแล้ว เสียงร้องเจื้อยแจ้ว
ของบรรดานกป่าประสานกับเสียงของกิ่งไม้ลู่ลม คือดนตรีและบทเพลงแห่งป่า
คือความงดงามแห่งธรรมชาติของป่าหลังฝน เกินกว่าที่เธอจะสามารถบรรยาย
ออกมาเป็นคำพูดหรือตัวอักษรใดๆ

แะะ!

แต่เธอบรรยายมันออกมาด้วยรูปภาพ เธอปรับแสงแล้วตั้งโฟกัสใหม่
อีกครั้ง

แะะ!

แสงอุษาเดินลากนิตม่านร่อนน้ำเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่หลังจากฝนหยุดตก ไล่ตาม
ความสูงขึ้นไปจนถึงขอนไม้ใหญ่ที่หมายตา จากนั้นจึงหยุดยืนแล้วหันหลังกลับ
ยกกล้องถ่ายรูปที่คล้องคออยู่ขึ้นมาปรับโฟกัสอีกครั้งจนมองเห็นไอหมอกเย็นฉ่ำ
ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือยอดไม้ผ่านโฟกัสของเลนส์ เธอยิ้มพร้อมกับสูดหายใจเอา
ไอเย็นเข้าไป รวากับสรวงสวรรค์ สาวสวยบอกตนเอง สวรรค์ที่อยู่ท่ามกลาง
ป่าใหญ่ แมกไม้ และสายธาร

เสียงโทรศัพท์ผ่านดาวเทียมในเป้บนไหล่ดังขึ้น หญิงสาวเอี้ยวตัวไป

คว้ามันออกมา เธอหมดคิว แปลกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นหมายเลขที่ปรากฏ

“แกอยู่ไหน สา” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งทักทายมาทันที

“ในป่าแห่งหนึ่งของประเทศไทย เกือบใต้สุดของด้ามขวาน ท่ามกลาง
ธรรมชาติวิสุทธิ์ หลังเม็ดฝนหยดสุดท้ายตกลงมาจากฟ้าฟ้า” แสงอุษาตอบ
กลับไป รอยยิ้มมีความสุขระบายอยู่บนสองข้างแก้มที่เป็นพวงเต็มอ้ม

“ฟังดูสวยมากนะ” หญิงสาวที่อยู่ปลายสายพูดกลับมาด้วยน้ำเสียงเจือ
ความเศร้า ชื่อของเธอคือ **พรพิรุณ**

“แน่นอน” แสงอุษาพูด “แกต้องได้เห็นเอง ฝน แกถึงจะ...เฮ้ เตียว
ก่อน...มีอะไรหรือเปล่า แกเป็นอะไรหรือเปล่า เสียงแกฟังดูแปลกๆ ไปนะ”
แสงอุษาเพิ่งตระหนักถึงความผิดปกติในน้ำเสียงของเพื่อนรัก

“เปล่า ฉันไม่ได้เป็นอะไร” พรพิรุณตอบ “แต่ไอ้หนึ่งต่างหากที่เป็น
ไอ้หนึ่งมัน...มัน...”

“ไอ้หนึ่งเหวอ ไอ้หนึ่งมันเป็นอะไร”

“ไอ้หนึ่ง...มะ...มัน...ตาย...แล้ว” พรพิรุณพยายามค้นคำตอบออกมา
อย่างยากลำบาก เสียงสะอื้นเล็กๆ แล่นผ่านสัญญาณไร้สายมาเบาๆ พอให้
ได้ยิน

“อะไรนะ” แสงอุษาสงสัย ตั้งตัวชากับคำตอบนั้น

“ไอ้หนึ่งมันตายแล้ว เมื่อเช้านี้เอง” พรพิรุณควบคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติ
ได้อีกครั้ง มีเสียงสลดมหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะระบายออกมาอย่างแรง

“ยังงี้...ทำไม...” แสงอุษานั่งสับสน สมอของเธอมันซาววถูกหุบ
ศีรษะ ทุกอย่างดูเหลือเชื่อเกินความเป็นจริง อะไร...ยังงี้กัน เธอตั้งคำถาม
กับตนเอง เพื่อนรักของเธออีกคนหนึ่งเพิ่งเสียชีวิตลงเมื่อเช้านี้ เป็นไปได้อย่างไร

“มันฆ่าตัวตาย” เสียงของพรพิรุณเริ่มสั่นพร่าอีกครั้งเมื่อพยายามพูด
ต่อ “แต่ไม่รู้สิ ฉัน...ฉันรู้สึกแปลกๆ”

“แปลกยังงี้” ความตายที่แปลก แปลกยังงี้กัน แสงอุษานิ่งหน้าถาม

ตนเอง เธอเหม่อมองสายน้ำในลำธารเล็ก ๆ ตรงหน้าราวกับมันเป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยในชีวิตนี้

“มัน...ไม่รู้สิ ฉันอธิบายไม่ถูก รู้แต่ว่ามันดูแปลก แล้วตอนนี้แม่ของไอ้หนึ่งก็เสียใจหนัก ฉันอยู่ที่นี่อะไรก็ดูวนวายไปหมด จะ...ฉัน...”

“ใจเย็น ๆ ฝน ไม่เป็นไร แกจัดการได้ ไม่เป็นไร” หญิงสาวปลอบขวัญเพื่อนรัก

“แกต้องมาเห็นเอง सा ฉันอยากให้แกมาเห็นเอง แล้วแกจะเข้าใจว่าที่ฉันบอกว่ามันแปลก ๆ นั้นหมายถึงอะไร”

“ตกลง ฝน ฉันจะรีบไป บอกแม่ของไอ้หนึ่งด้วยว่าฉันกำลังจะไป เตี่ยนี่เลย ฉันน่าจะไปถึงที่นั่นได้ภายในหนึ่งวัน”

“ไม่ต้องรีบมากนักก็ได้ सा พรพริคุณกล่าวทักท้วง “แกมาถึงเร็วยิ่งงไอ้หนึ่งมันก็ไม่ตื่นขึ้นมา ถ้าแกขับเร็วเป็นจรวด มันอาจจะอันตรายก็ได้นะ”

“ฉันรู้...ฉันรู้...” แสงอุษาพยักหน้าให้กับเรื่องราวโหดพิสดาร “ไม่ต้องห่วงฉันขับได้”

“ฉันรู้ว่าแกขับได้ แต่ยังไงก็ต้องระวัง ตกลงนะ”

“อือ...”

“ถ้ามันเจอกัน ฉันต้องวางสายก่อนแล้ว” พรพริคุณพูด

“ตกลง แล้วเจอกัน”

“แล้วเจอกัน”

แสงอุษาคดปมวางสาย ก็หันหน้าจ้องมองเรื่องราวโหดพิสดารที่ดาวเทียมในมือถือพักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเมฆไม้ที่ขุ่นดำไปด้วยละอองน้ำตรงหน้าอีกครั้ง

แต่ทุกอย่าง ทั้งเมฆไม้ ทั้งใบหญ้า ทั้งโอหมอกและหยดน้ำ กลับเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม หญิงสาวบอกกับตนเอง ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมแม้แต่คนเดียว

พินิจ ไปรยปราย ประพรมพร

1

ไม่เห็นนานเท่าไร...หากแต่ยังก่อนหน้านั้น...

ลมเย็นพัดแรงจนเส้นผมสีดำลับของเธอฟลิวไหว ดวงดาวบนแผ่นฟ้าสีดำห่มทอแสงเป็นประกายระยิบระยับ หากแต่พัวเลือนเพราะเธอกำลังจ้องมองมันผ่านหยาดน้ำตาที่เอ่อล้นและหลังริน มันไหลลงมาถึงปลายคางของเธอ ก่อนจะร่วงหล่นลงสู่พื้น เธอยกหลังมือขึ้นปาด พยายามสูดลมหายใจเข้าลึก แต่ก็ไม่สามารถถกถลักก่อนสะอื้นเอาไว้ได้

เห็นนานเท่าใดแล้วหนอ หญิงสาวรำพึงกับตนเอง ที่เธอเคยชื่นชอบ ท้องฟ้ายามราตรีว่าสีดำของมันช่วยขับเน้นให้แสงแห่งดวงดาวนั้นพราวไสว หากแต่ในเวลานี้ มันกลับมืดดำราวกับคำสาปที่กำลังข่มทับแสงแห่งดวงดาวให้ดูหม่นหมอง

บนหาดฟ้าของอาคาร 4 ซึ่งเป็นที่ตั้งของเวิร์ดเด็ก อาทิตยา แก้วธรรส บอกกับตนเองผ่านดวงดาวบนฟากฟ้าว่าชีวิตของเธอนั้นล้มเหลว ว่าตัวเธอนั้นไร้คุณค่า และไม่อาจดำรงศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ต่อไปได้อีก ว่าเธอนั้นหมดสิ้นความหมายต่อทุกๆ สิ่งที่อยู่รอบตัว

ภาพของเด็กชายตัวน้อยในอ้อมแขนหมูนวนผ่านเข้ามาในหัวสำนึก เธอกำลังประคองตัวเด็กเอาไว้ ก่อนที่จะค่อยๆ วางเข็มฉีดยาในมือลงไปยัง...

นี่เธอทำอะไรของเธอ...หนึ่ง...หลักออกไปเดี๋ยวนี้

แล้วเสียงของหัวหน้าเวิร์ดก็ตวาดก้องขึ้นมา อาหิตยายกมือทั้งสองข้างของตนเองขึ้นมาจ้องมองพลางสายตาระยะไปมา นี่ก็อีกครั้งหนึ่ง เธอบอกกับตนเอง อีกครั้งหนึ่งที่เธอทำผิดพลาดอย่างไม่น่าทำ อีกครั้งหนึ่งที่เธอทำเรื่องง่ายแสนง่ายผิดพลาด พลาดอย่างไม่น่าให้อภัยตนเอง

“แหงเข็มเด็กแค่นี้ พลาดได้ยังไง เคสนี้แหงเข็มง่ายจะตายไป”

เสียงตวาดของหัวหน้าดังเข้ามาอีก เธอจำไม่ได้ว่าตนเองพูดขอโทษออกไปกี่ครั้ง เธอจำไม่ได้ว่าเพื่อนพยาบาลคนอื่นหันมามองหน้าเธอด้วยความระอับ้างหรือเปล่า แต่เธอรู้ว่าแม่ของเด็กคนนั้นมองมาที่เธอด้วยสายตาตำหนิติเตียน ซึ่งแค่นั้นก็หนักหนามากพอแล้วสำหรับเธอ หนักมากพอแล้วสำหรับพยาบาลมือหนึ่งแห่งเวิร์ดเด็กด้านการแหงเข็มเข้าเส้นเลือด ซึ่งแน่นอน เธอบอกกับตนเอง มันกลายเป็นอดีตไปแล้ว อดีตพยาบาลแหงเข็มมือหนึ่งที่ไม่เคยแหงเข็มผิดพลาด ไม่เคยมีเด็กคนไหนที่เธอหาเส้นเลือดไม่พบ ไม่มีเด็กคนไหนที่...

จนกระทั่งเมื่อสามเดือนที่แล้ว เธอได้เผชิญกับเหตุการณ์สุดคาดฝัน เหตุการณ์ที่ทำให้พยาบาลมือหนึ่งแห่งเวิร์ดเด็กกลายเป็นอดีต และชีวิตของผู้หญิงที่ชื่อ อาหิตยา แก้วมธุรส เปลี่ยนแปลงไปจนไม่มีทางกลับคืนมาได้เหมือนเดิม

พรพิรุณบิดเนื้อตัวรับไล่ความเมื่อยขบที่ต้องทนนั่งจับเก้าอี้พู่หน้ากล้องจุลทรรศน์ มาตลอดสามชั่วโมงเต็ม สามชั่วโมงเต็ม ๆ หลังเลิกงานที่ใครต่อใครพากันกลับบ้านหรือไม่ก็ไปเดินจับจ่ายซื้อของกันหมดแล้ว ยกเว้นแต่ตัวเธอเท่านั้นที่ยังนั่งทำงานต่อไปอยู่ตามลำพัง ต้องทนทำงานหนักกว่าคนอื่นหลายเท่าตัวเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ใหญ่กว่า เป้าหมายที่บิดาของเธอมีส่วนสำคัญในการกำหนดให้

เธอเอื้อมมือไปปิดเครื่อง เก็บข้าวของตรงหน้าให้เข้าที่ แล้วลุกขึ้นถอดเสื้อกาวยื่นออก เผยให้เห็นริ้วแขนเนียนสวยสีน้ำผึ้งตั้งแต่ช่วงหัวไหล่ต่อจาก

เสื้อแขนสั้นหลุดลงไปแล้วจะเปลือยซ้ายขวาทั่วทั้งห้องจนมั่นใจแล้วว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี เธอจึงปิดไฟภายในห้อง สล็อกประตูแล้วก้าวเดินออกมา

ลมเย็นในยามค่ำคืนโสมมาเบา ๆ แต่เรียกความสดชื่นคืนกลับมาให้เธอได้ชะงัด พรพิรุณยิ้ม ขยับแขนงูขี้อวบไต่เต้านมสีน้ำตาลให้เข้าที่บนสันจมูกสูงโด่ง ดวงตาดำลึกลับภายใต้ดวงคิ้วเรียวโค้งและคอมมองกวาดไปรอบตัวอีกครั้ง ก่อนจะสาวเท้าเดินออกไปสู่ลานกว้างหน้าอาคารพยาบาลที่เธอทำงานอยู่ แน่ใจว่าในขอบเขตของโรงพยาบาลที่เธอทำงานอยู่นั้นควรจะปลอดภัยอยู่เสมอ แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่เคยละทิ้งความระมัดระวังตัว เหตุร้ายเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่และทุกเวลาหากเราประมาทเสียแล้ว นั่นคือคติประจำใจที่เธอยึดถือมาตลอด

เธอส่งยิ้มให้ยามหน้าตึกที่เธอทำงานก่อนจะเดินผ่านไป ความจริงแล้วในอีกฐานะหนึ่ง ตึกนี้คืออาคารเรียนของเธอด้วยเช่นกัน เธอกำลังเรียนไปพร้อม ๆ กับทำงาน และนั่นเองคือสาเหตุที่ทำให้เธอต้องทำงานและเรียนรู้ให้มากกว่าผู้อื่น การเป็นนักเทคนิคการแพทย์มันก็ตืออยู่หรอก บิดาของเธอกล่าวไว้กับเธอ แต่ด้วยความสามารถที่เธอมี เธอสามารถเปลี่ยนสถานะไปเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาใดสาขาหนึ่งได้อย่างไม่ยากเย็น และเธอก็เห็นด้วยเสียด้วยสิ

ความจริงเธอควรจะได้เข้าเรียนแพทย์ไปก่อนหน้านี้ตั้งนานแล้ว ตั้งแต่สอบเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยหลังจากจบมัธยมปลาย ถ้าหากไม่มี อุบัติเหตุตลก ๆ เรื่องนั้นเกิดขึ้นมา

เธอยิ้มมุมปากเล็กน้อย คิดถึงเรื่องนี้ทีไรก็อดขำไม่ได้สักที

พรพิรุณสะบัดเสื้อคลุมดำหนาเป็นเงาไปทางด้านหลังขณะเดินออกสู่ถนนที่เชื่อมอาคารต่าง ๆ ในโรงพยาบาลเข้าด้วยกัน ก่อนจะเลี้ยวขวามุ่งหน้าตรงไปตามทางเดินปูกระเบื้องสีน้ำตาลเข้ม ความจริงเธอควรจะได้ย้ายหากต้องการเดินไปยังอาคารจอดรถ แต่มันยังไม่ใช่ว่าจุดหมายปลายทางของเธอในเวลานี้มันเป็นอีกอาคารหนึ่ง อาคารที่เธอมั่นใจว่ามีเพื่อนของเธอคนหนึ่งกำลังเข้าเวร

ทำงานอยู่

เพื่อนคนที่เธอห่วงใยเป็นพิเศษ

เมื่อโยนงานทั้งหมดที่ค้างคาอยู่ในหัวออกไป สิ่งที่เหลืออยู่ในเวลานี้ก็คือความกังวลใจต่อหนึ่ง...เพื่อนสาวผู้อ่อนแอและบอบบาง ผู้เรียนหนังสือมาด้วยกันตั้งแต่สมัยมัธยมที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย ก่อนจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาด้วยกัน ได้เรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกัน โดยตัวเธอสอบเข้าคณะเทคนิคการแพทย์ ส่วนหนึ่งได้เข้ามาเรียนเป็นพยาบาล

พรพิรุณนึกภาพใบหน้าของเพื่อนสาวผู้ยิ้มอย่างเศร้า ๆ ขณะสาวเท้าไปตามทางเดินอย่างรวดเร็วจนเส้นผมยาวถึงบั้นเอวของเธอโบกสะบัดไปมาอยู่บนแผ่นหลัง เธอหลีกเลี่ยงการพบปะเพื่อหลบรุดเอกซเรย์แบบเคลื่อนที่ซึ่งเจ้าหน้าที่เข็นสวนทางมา **สิ่งที่ยึดกัก** ทายกันชนิดหนึ่งตามประสาเพื่อนร่วมวิชาชีพในโรงพยาบาลที่เคยเห็นหน้ากันอยู่เป็นประจำ ก่อนจะสาวเท้าเร็ว ๆ มุ่งหน้าต่อไป เธอเป็นคนเดินเร็วอยู่แล้วตามธรรมชาติ ผิดกันอย่างมากกับหนึ่งซึ่งเดินเนิบช้า และทำอะไรก็ทำอย่างเชื่องช้า ค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ ไป

ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะหนึ่งเป็นผู้หญิงที่เติบโตขึ้นมาในแบบไซในหิน นั้นเป็นนิยามที่พรพิรุณนึกออก ไม่เคยทำอะไรได้เองจริง ๆ ถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอม เป็นคนขี้อายและกลัวจะทำอะไรผิดพลาด กลัวจะทำให้แม่ผิดหวัง กลัวจะทำให้เพื่อนไม่พอใจ กลัวจะไม่ถูกใจคนอื่น จนกลายเป็นคนขาดความมั่นใจในตนเองไปในที่สุด เธอเป็นคนหัวอ่อน พร้อมจะยอมทำตามที่ผู้อื่นต้องการ แม้ว่าตนเองจะไม่เห็นด้วยก็ตามที่

เธอนึกซ้ำเมื่อย้อนกลับไปยังสมัยเป็นนักศึกษา เธอลากหนึ่งไปเที่ยวบ้านผีสิงในดริมเวิลด์ด้วยกัน เธอจำได้ดีว่าหนึ่งนั้นเดินตัวสั่นจังงกอยู่ระหว่างตัวเธอกับไอ้สาอู๋ตลอดเวลา และไม่ยอมลืมตาขึ้นมามองตลอดทางเดินในบ้านหลังนั้น หรือตอนไปดูภาพยนตร์เรื่องนรกกระฟ้าด้วยกันในตอนเย็นวันนั้น หนึ่งก็ยังนั่งตรงกลางระหว่างทุกคน และหลับตาปี๋ทุกครั้งที่มีฉากรุนแรง

ดังนั้น เมื่อเธอเห็นหนังสือเริ่มร้องให้ขึ้นมาอีกครั้ง ประกอบกับใบหน้าเศร้าสร้อยกับสติสัมปชัญญะที่เลื่อนลอย ความรู้สึกกังวลหวั่นโยจึงหวนกลับมา และเธอยังเริ่มได้ยืนยันว่าหนังสือทำงานผิดพลาดมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงว่าเพื่อนของเธอผู้นี้ได้สูญเสียความเชื่อมั่นในการทำงานประจำเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งด้วย ยิ่งทำให้พรพิรุณหวั่นโยมากขึ้นเป็นพิเศษ

“หนังสือไหนคะ” พรพิรุณส่งยิ้มสวยพร้อมเอ่ยปากถามพยาบาลตรงเคาน์เตอร์ทันทีที่เธอเดินมาถึงหน้าวอร์ดเด็ก

เสียงสอบถามกันเองไปมาระหว่างพยาบาลดังขึ้นสองสามครั้ง ก่อนได้รับคำตอบว่าไม่รู้กลับคืนมา ใครคนหนึ่งบอกว่าหนังสือเพิ่มพลาดจนเส้นเลือดของเด็กแตกอีกแล้ว ก็เลยโดนหัวหน้าดู แล้วเห็นเดินออกไปข้างนอก พรพิรุณกล่าวขอบคุณ ทันหลังเดินออกมาจากวอร์ดเด็ก ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเรียก แต่คำตอบที่ได้รับกลับคืนมาคือ หมายเลขที่ท่านเรียก ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้

เธอกดโทรศัพท์เรียกซ้ำแล้วซ้ำอีก สองเท้าก้าวเดินช้า ๆ สอดสายสายตามองหา แต่เสียงตอบรับในโทรศัพท์ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

พรพิรุณมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าลิฟต์ เธอยืนเหม่อมองมันแล้วก็ชะงักบางทีนะ เธอพูดกับตนเอง ถ้าเธอเดาใจเพื่อนรักไม่ผิด บางทีนะ...

เธอเอื้อมมือออกไปกดลิฟต์ตรงหน้า จากนั้นก็รอ

ต่ำลงไปสักห้าสิบเมตร หรือว่าร้อยเมตร ไม่รู้สิ อาทิตยาบอกกับตนเอง เธอไม่เก่งเรื่องการคำนวณตัวเลขพวกนี้เอาเสียเลย ไม่เหมือนผ่นเพื่อนรักของเธอซึ่งเก่งเรื่องคำนวณมาก หรือว่าการกระแยะความสูงแบบนี้อาจจะเป็นเรื่องของจินตนาการมากกว่า ซึ่งก็ต้องยกให้สา เพื่อนรักของเธออีกคนที่มีพรสวรรค์ด้านนี้เป็นเลิศ สำนันั้นสามารถจินตนาการหรือคาดการณ์เหตุการณ์ต่อเนื่องได้เป็นฉาก ๆ อย่างน่าทึ่ง ตั้งแต่สมัยที่เป็นนักเรียนอยู่ด้วยกัน

เขมองดูรถยนต์สองสามคันที่แล่นเข้ามาในโรงพยาบาลจากตลาดฟ้าดึก
พร้อมตามตนเอง แล้วฉันทะใจจะไว้มั่งละ แต่ก็ต้องส่ายหน้าไปมาแทนคำตอบ
นอกจากนี้ ร้องไห้ อ่อนแอ และไม่ได้ความแล้ว เธอคิดว่าเธอไม่ได้มีความ
สามารถอะไรเลย สักนิดเดียวก็ไม่มี ไม่ว่าจะก่อนหรือว่าหลังแต่งงาน เธอก็...

ขาของเธอเริ่มสั่นจากความสูงที่ก้มมองอยู่ จนต้องยอมล่าถอยกลับมา
นั่งขัดตัวอยู่หลังกำแพง หลังแต่งงานอย่างนั้นหรือ เธอถามตนเองเข้าไปเข้ามา
ใช้แล้ว หลังแต่งงาน น้ำตาของเธอไหลพรากลงมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงลูกที่แท้ง
หลังจากตั้งครรภ์ได้เพียงสองเดือน ร่างกายเธออ่อนแอเกินกว่าจะตั้งครรภ์ได้
หมอบอกเธออย่างนั้น เธอต้องแข็งแรงกว่านี้มาก ๆ ถ้าต้องการมีลูก

ปัญหาก็คือ เธอไม่เคยแข็งแรงเลยตลอดชีวิตของเธอ เท่าที่จำความได้

“หลบมาอยู่นี่เอง” เสียงของพรพิรุณดังขึ้นทำลายความเงียบที่โอบล้อมอยู่
รอบตัว

“ฝน” อาทิตยาเอ่ยออกไปเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักของเธอนั้นเองที่กำลัง
เดินตรงมาหา

“ใช่...ฉันเอง” พรพิรุณเอ่ย

“ฉันทะเลาะกับพี่หม่ออีกแล้ว” อาทิตยาพูดขึ้นก่อนจะปล่อยโฮออกมา
อย่างเต็มกลั้น “ฉันทะเลาะกับเขาอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไร หนึ่ง ไม่เป็นไร” พรพิรุณปลอบโยน

“ไม่เลยฝน มันเป็น มันต้องเป็น” อาทิตยาเถียงกลับไป

“ฉันรู้” พรพิรุณหยุดตัวลงนั่งข้างๆ ดึงตัวเพื่อนรักเข้ามากอด “ฉันรู้ว่า
แกไม่ชอบทะเลาะกับใคร ฉันรู้ดี”

“แต่ฉันทะเลาะกับเขาอีกแล้ว ฝน ฉันทำมันอีกแล้ว”

“ก็แกทนไม่ไหวนี่นา”

“ฉันต้องทนให้ได้สิ ฉันต้องทนได้” อาทิตยาสะอื้นให้แนบอกรของเพื่อน

สาว เสื้อแขนงุดสีน้ำเงินเข้มของพรพิรุณเริ่มเปียกชื้นจากหยดน้ำตาของเพื่อนรัก
“แกพยายามแล้ว” พรพิรุณลูบศีรษะของเพื่อนรักเบาๆ “แกพยายาม
ดีที่สุดแล้ว”

“ฉันยังพยายามไม่มากพอ ฉันยัง...” ตามมาด้วยเสียงสะอื้นไห้ไร้ซึ่ง
คำพูด

“พี่หมอยากจัดงานวันเกิด” อาทิตยาเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา หลังจากสงบ
จิตใจลงได้แล้ว “วันเสาร์ที่จะถึงนี้ พี่หมอยากให้ฉันช่วยเป็นแม่งานรับรอง
เพื่อนๆ ของเขาด้วย”

“เพื่อนๆ ของเขาที่ว่า หมายถึง...”

“ใช่แล้ว เพื่อนากลุ่มที่ฉันไม่ชอบนั่นแหละ” อาทิตยาพูดออกไป “พี่หมอ
จะเชิญเพื่อนกลุ่มนั้นมาด้วย ไม่ใช่มีเฉพาะเพื่อนหมอที่สนิทหรือคนในครอบครัว”

“พูดตามตรงนะหนึ่ง” พรพิรุณพูดขึ้น “จนถึงตอนนี้ ฉันก็ยังไม่เข้าใจ
อยู่ดีว่าทำไมแกถึงไม่ชอบเพื่อนใหม่กลุ่มนี้ของแฟนแก เท่าที่แกเล่าให้ฉันฟัง
พวกเขามิทั้งเจ้าของร้านอาหาร เจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์ เจ้าของบริษัททัวร์ หรือ
ผู้บริหารบริษัทใหญ่โต ฉันก็ยังมองไม่เห็นว่ทำไมแกถึงไม่ชอบเพื่อนกลุ่มนี้”

“แกไม่เข้าใจหรอก ผัน แกไม่มีวันเข้าใจ” อาทิตยาส่ายหน้าไปมา

“ถ้าอย่างนั้น แกก็ลองอธิบายให้ฉันฟังบ้างสิว่าทำไม ฉันเป็นเพื่อนเกาะ
หนึ่ง เพื่อนมีเอาไว้ให้ระบายความในใจได้นะ”

“ฉันรู้ดี ผัน ฉันรู้และชอบใจแกมากๆ แต่มันต้องไม่ใช่เรื่องนี้ ต้อง
ไม่ใช่”

“มันเรื่องอะไรกันที่เพื่อนบอกกับเพื่อนไม่ได้ หือ...หนึ่ง มันเรื่องอะไรกัน
ถึงเป็นความลับที่แกต้องทนเก็บมันไว้คนเดียว”

“ฉันบอกแกไม่ได้จริงๆ”

“หรือแม้แต่แม่ของแก แกก็บอกท่านไม่ได้”

“ฉันขอโทษจริงๆ ฉันบอกไม่ได้”

“แกรู้บ้างไหมว่าแม่เป็นห่วงแกขนาดไหน”

“ฉันรู้...”

“เปล่าเลย...แกไม่รู้หรอก” พรพิรุณพูดแทรก “แกรู้ตัวบ้างไหมว่าแกเดินขึ้นมายืนเหม่อมองดูถนนข้างล่างนั้นจากบนดาดฟ้าตึกนี้บ่อยแค่ไหน แกไม่รู้หรอกว่าฉันวิตกแทนแม่แกขนาดไหน ว่าสักวันฉันอาจจะเห็นแกพุ่งดิ่งลงไปข้างล่างนั้นพร้อมกับปัญหาคำมืดที่แกไม่ยอมแบ่งปันให้คนอื่นรับรู้”

“ไม่รู้สิ...ฝน...ไม่รู้สิ” อาทิตยาพูด “...พุ่งดิ่งเลยหรือ”

“ฉันหวังว่าแกยังไม่เคยคิดจะทำแบบนั้นหรอกนะ” พรพิรุณดักคอ

“ไม่เลย...ฉันไม่เคยคิด” อาทิตยาตอบกลับมา “ฉันแค่เคยนึกสงสัยว่าคนที่ตกตึกลงไป จะเจ็บแค่ไหนเวลาที่ร่างกระแทกพื้น”

“มันไม่เจ็บ เพราะพวกเขาจะหัวใจวายตายเสียก่อนที่ร่างจะกระแทกพื้น เรื่องนั้นแกก็รู้ดีพอๆ กับฉัน” พรพิรุณพูด “แต่นี้เราไม่ได้กำลังถกกันทางวิชาการนะ หนึ่ง ฉันกำลังพูดถึงเรื่องชีวิตของแก พูดถึงความเศร้าของแก พูดถึงสิ่งที่แกเป็นตลอดสามเดือนมานี้ หึนั่นวันมีแต่จะแย่งลงไปเรื่อยๆ”

“ฉันชอบใจแกมากที่สุดที่เป็นห่วง”

“เปลี่ยนคำว่าชอบใจเป็นการแบ่งปันความเศร้าให้กันบ้างก็ได้นะ หนึ่ง” พรพิรุณระบายลมหายใจออกช้าๆ อย่างอ่อนใจ “เปลี่ยนเป็นคำบอกเล่าให้แม่ของแกฟัง เพื่อให้ท่านสบายใจขึ้น”

“ฉันคงทำให้แม่กลุ้มใจมากใช้ไหม” อาทิตยาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ

“ไม่มีปัญหาอะไรที่แม่ของแกยอมรับไม่ได้หรอก ถ้ามันเป็นปัญหาของแก ท่านคงยินดีทำทุกอย่างเพื่อแก แบ่งปันทุกอย่างกับแก และช่วยแกแก้ปัญหาจนสุดความสามารถ”

“แม่จะเข้าใจและยอมรับปัญหาทุกอย่างของฉันได้จริงๆ หรือ” อาทิตยาถามสวนกลับ

“ให้แก่ว่ายบาท ดันพั่นเอาแค่อีโเลี้ยงแก้วเดียว” พรพิรุณตอบ

“แกกำลังจะทำให้ฉันช้ำ” อาทิตยาพูดกลับมาก

“ถ้าช้ำก็หัวเราะสิ”

“ก็อยากหัวเราะอยู่ แต่ยังไม่ออก”

“ถ้าอย่างนั้น แกก็กลับไปคิดดูนะ ปัญหาหนักอกอะไรก็ตามที่ไม่สามารถ
ระบายให้ฉันฟังได้ ไปหาทางระบายให้แม่ของแกฟังซะ”

“ฉันจะลองคิดดู” อาทิตยาพยักหน้า “บางทีหลังงานวันเกิดของพี่หมอ
ผ่านไปแล้ว ฉันอาจจะพูดให้แม่ฟังก็ได้”

“ดีมาก เพื่อนรัก” พรพิรุณทอดกระชับร่างของอาทิตยาเข้ามา “แล้วฉัน
ขอเลขนะ เลิกมานั่งเล่นบนศาลาฟ้าแบบนี้เสียที ฉันหวาดเสียวจริงๆ”

“ได้เลย...ได้เลย...ผ่น” อาทิตยาเผยรอยยิ้มแรกของคำคืนนั้นออกมา
ได้สำเร็จ “ฉันรับปากแล้วว่าฉันจะไม่ขึ้นมานั่งเล่นบนศาลาฟ้าแบบนี้อีกแล้ว”

“เยี่ยม” พรพิรุณยิ้มออกมาอย่างโล่งอก “แล้วนี่แกอยากกลับลงไปหรือยัง”

“ยัง” อาทิตยาส่ายหน้าไปมา “ฉันยังอยากนั่งดูดาวอยู่นะนี่”

“ตลอดทั้งคืนเลยหรือ”

“ใช่ ตลอดทั้งคืนเลย” อาทิตยาพยักหน้า “แกจะอยู่ดูดาวเป็นเพื่อนฉัน
ไหม”

“ไม่มีทาง”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะยามจะมาถึงพวกเราลงไปก่อนไง”

“โอเค ฉันก็อยู่จนกว่ายามจะมาโลกก็ได้”

“ถ้าแค่นั้นฉันก็โอเคกับแก”

แล้วหญิงสาวทั้งสองคนก็นั่งทอดค้อมมองดูดาว พร้อมกับพูดคุยถึง
เรื่องราวในวัยเด็กกันอย่างเพลิดเพลิน

นวนิยายสืบสวนสอบสวน ฝีมือนักเขียนไทยที่คุณไม่ควรพลาด!

อาทิตยา นางพยาบาลผู้เก็บจำความลับดำมืดไว้เพียงลำพัง
แสงอุษา นักสารคดีสาวชาลุยผู้เยียบแหลม
พรพิรุณ นักเทคนิคการแพทย์ผู้เฝือกเย็นลุ่มลึก

เมื่ออาทิตยาเพื่อนรักเสียชีวิตด้วยวิธีทางการแพทย์สุดพิสดาร
แสงอุษากับพรพิรุณจึงต้องไขคดีฆาตกรรมในห้องปิดตาย
เพื่อสืบหาสาเหตุที่ทำให้เพื่อนรักต้องจบชีวิตลง
พวกเขาจะทำสำเร็จหรือไม่
ในเมื่อฆาตกรอูปกดลี้ตัวและฉลาดกว่าที่คิด!

อ่านอย่าง

จิตวาลักษณ์

ผู้บริหารระดับสูงของสถาบันการเงินแห่งหนึ่ง เจ้าของผลงานระดับรางวัลมากมายรวมถึง รางวัลชนะเลิศ และ ปริศนาใต้เงาจันทร์ นวนิยายสืบสวนสอบสวน รางวัลนานาชาติสโรวอร์ค

นวนิยายสืบสวนสอบสวน รางวัลนานาชาติสโรวอร์ค ปี 2555

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสืบสวนสอบสวน

ราคา 108 บาท

ISBN 978-616-04-1955-5

9 786160 419555